

Marleen Schmitz

Zand en zilver

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Hard en vinnig laat Monica haar hakken op de stoep tikken. Het ták-ták weerkaatst tegen de gevels van de donker wordende stad. O, ze gunt haar tweelingbroer Rick het geluk dat hij bij Maartje gevonden heeft. Natuurlijk. Zeker. Maar voor dit moment heeft ze genoeg gezellige, knusse koppeltjes gezien en is ze blij dat ze in haar eentje over straat loopt.

Gisteravond, bij het uitluiden van het oude jaar, waren er ook alleen maar mensen die bij elkaar hoorden: mam en pap, Rick en Maartje, Maartjes ouders, en zelfs Maartjes tienerzusje had een vriendje meegebracht. Vier keer twee en één keer één. Raden wie die ene was? Juist, *the one and only, only the lonely*: Monica. Om klokslag twaalf uur begon iedereen te kussen, maar er was niemand bij wie zij op de eerste plaats komt.

Dat was vorig jaar wel anders. Toen was ze op oudejaarsavond met Rick en de vriendenkliek van de tennisclub tot ver na middernacht in een kroeg blijven hangen. Wat een verschil. Op 1 januari was haar broer nog een zorgeloze vrijgezel geweest en op 2 januari ontmoette hij Maartje, die totaal niet sportief was, en bovendien ge-

scheiden en al moeder. En toch was die vonk er. Meteen en onherroepelijk sloeg die over.

Monica trekt de kraag van haar jas verder omhoog. Waarmee maar weer eens bewezen is dat uitersten elkaar aantrekken. Uitersten... zou ze zelf gelukkig kunnen zijn met iemand die niets geeft om sport, die niets begrijpt van tennis? Liefde overwint alles, zeggen ze. Laat maar komen dan, die liefde die alles overwint...

Onder het lopen kijkt ze door de verlichte ramen naar binnen. Gelukkige gezinnen. Een man en een vrouw samen bij het fornuis. Een stel voor de tv. Kerstversieringen. Lichtjes. Kaarsjes. Gezelligheid. Ze slaat links af, botst net niet tegen een man op die zijn hond uitlaat. In een etalage-ruit ziet ze haar eigen weerspiegeling. Niet dik, niet dun, gemiddelde grootte, halflang donkerblond haar, niet superknap, maar ook niet lelijk. Eigenlijk niets mis mee... maar waarom is ze dan nog steeds alleen?

Ze weet het antwoord wel. Alle vrije tijd in tennis gestoken.

Via het winkelcentrum komt ze bij het station. Nog zes minuten. Snel een koffie pakken? Twee wachtenden voor haar. Een oma met blauwig haar twijfelt tussen koffie en cappuccino.

Verdorie, mensen weten nooit wat ze willen. Zo schiet het niet op. Nog vier minuten. Ah, mevrouw wil toch cappuccino. De stoere blonde man die daarna aan de beurt is, wil koffie. Zijn haar hangt in een staartje op zijn rug. Hij heeft iets weg van Brad Pitt uit *Seven years in Tibet*.

‘Met suiker,’ zegt Brad.

‘Ik ook alsjeblieft,’ roept Monica gejaagd.

‘Suiker en melk vind je daar,’ zegt de verkoper tegen de man, en hij werpt een geërgerde blik op Monica.

Twee minuten! Dit gaat ze niet halen. Nu moet ze kiezen: koffie of de trein. De conducteur laat zijn waarschuwendende fluitsignaal klinken. Monica draait zich om en sprint naar de trein. Op hetzelfde moment pakt Brad zijn bestelling van de balie. De echte Brad Pitt ziet er beter uit, maar deze kan er ook mee door, denkt ze terwijl ze snel de trein in schiet.

Nog voordat ze een plaats gevonden heeft, rijdt de trein al weg. Ze gaat bij het raam zitten. Aan de andere kant van het gangpad, schuin tegenover haar, zitten twee mannen te praten. Een vale en een wat nettere spijkerbroek. Allebei sneakers. Sportieve types. Gezichten kan ze niet zien.

‘Goede voornemens?’ zegt de vale spijkerbroek. ‘Daar doe ik niet aan.’

Ze gaat iets verzitten. De andere man is lang en slank. Hij heeft steil donkerbruin haar en een dikke gebreide sjaal om zijn nek.

‘Ik wel. Ik wil een halve onder de één dertig doen dit jaar,’ zegt hij.

Waar hij het over heeft, snapt ze niet, en het interesseert haar niet genoeg om verder te luisteren. Ze schuift terug naar haar hoekje bij het raam. Goede voornemens, die heeft zij ook. Een plaats in de top 500! Als ze in het voorjaar dat toernooi in Frankrijk eens zou winnen... dat zou een flinke stap in de goede richting zijn. Dan komt er ook wat geld in het laatje. Dit jaar moet ze echt doorbreken. Het wordt tijd. Ze is al vijftientig. En ze wil bij de volgende feestdagen niet weer in haar eentje bij Maartje en Rick op de bank zitten.

Monica tuurt naar buiten. Een vriend... ze haalt het beeld van de Brad van de koffiekiosk terug op haar netvlies. Die was wel leuk. Sportief, gebruind gezicht, verschoten haren, ja, zo’n vriend wil ze wel. Dan realiseert ze zich dat ze voor hetzelfde geld nu een praatje met hem had kunnen maken. Waarom zo’n haast om de trein

te halen? Thuis wacht er niemand.

‘Jij stomme muts!’ zegt ze hardop.

Verbaasd kijken de beide mannen in haar richting. Ze beginnen te lachen.

‘Muts?’ herhaalt de lange, slanke man grinnikend. Zijn gezicht is bleek, maar zijn donkere ogen stralen warmte uit. Hij heeft iets innemends. De ander heeft sproeten en een bos rode krullen. Of het door de gemiste kans komt of door de sporttassen op de bank of een ander onbestemd gevoel; ineens reageert Monica heel anders dan ze normaal zou doen. Ze schuift een plaats naar het gangpad toe en zegt: ‘Heb jij dat dan nooit, dat je soms denkt: dat heb ik niet zo slim gedaan?’

‘Ja, ik ken dat,’ antwoordt hij.

Ze glimlacht en vervolgt: ‘Dat had ik dus net.’

‘Sóms niet zo slim?’ herhaalt de krullenbol op plagende toon. ‘Ik kan je zo een hele waslijst aan dingen oplepelen waarin Niels niet zo slim was.’

‘En dat noemen ze nou een vriend,’ zegt de donkere man, die blijkbaar Niels heet. Hij lacht.

‘Vertel.’

‘Je houdt je mond, man!’ zegt Niels.

‘Nu maak je me echt nieuwsgierig.’ Monica probeert het tafereel van een afstandje te bekijken. Meisje zoekt contact. Overduidelijk. Een

vreemde gewaarwording om zichzelf zo te horen praten, flirten haast.

‘Als jij jouw verhaal vertelt, doe ik dat ook,’ zegt Niels.

Man gaat in op contactpoging, denkt ze.

‘Nog even niet,’ zegt ze.

‘Dat lijkt me een goed plan.’ Niels klinkt duidelijk opgelucht.

De trein remt af. De man met de sproeten staat op en pakt zijn tas. ‘Ik moet er hier uit. Dag... muts,’ zegt hij met een grijns, en tegen Niels: ‘Jou zie ik morgen op de training?’

Niels knikt.

Monica huivert in haar jurkje en haar dunne panty als de deur opengaat en er een vlaag kou binnenkomt.

De trein rijdt weg. Verrast kijkt ze op als Niels ineens voor haar staat. Hij is nog langer dan ze dacht. ‘Als ik beloof dat ik het niet over stomiteiten zal hebben, mag ik dan bij je komen zitten?’ vraagt hij.

Monica maakt een instemmend handgebaar. Hij schuift zijn lange benen onder de bank en zwijgt. Ook Monica kan niets interessants bedenken. Waar hadden ze het over?

‘Je gaat morgen trainen? Wat voor sport doe

je?’ probeert ze.

‘Ik ben bij een hardlooptroep. Samen met Joost.’ Hij maakt een vage handbeweging in de richting van de deur.

‘Ah, Joost. Die net weg is.’

‘Hij heeft me erbij gehaald. We gaan over veertien dagen meedoen aan de halve marathon van Egmond aan Zee.’

Om haar conditie op peil te houden, loopt Monica ook geregeld hard. Meestal gewoon een uurtje in het bos of als het niet anders kan op de loopband. Maar een halve marathon, dat is eenentwintig kilometer en nog wat.

‘Een halve marathon, dat is een heel eind.’

Hij knikt. ‘En Egmond schijnt een pittig parcours te zijn. Zand, strand en duinen. Ik ben benieuwd hoe me dat afgaat.’

Weer valt er een korte stilte. Zo’n eind over het strand rennen. De sportvrouw in haar ontwaakt. ‘Hoe vaak in de week train je daarvoor?’

‘Normaal drie keer per week, maar als ik een goede tijd wil lopen, soms wel vijf keer.’

Monica knikt.

‘Loop jij ook?’ Die vragende blik in zijn ogen... zou hij haar leuk vinden?

Het verbaast haar dat ze graag ja zou zeggen,

maar ze zegt: ‘Soms. Ik tennis.’

‘Ah, je tennist. Dat is ook leuk.’ Lachende bruine ogen met bronzen vlekjes. Zijn neus is recht en zijn gezicht is regelmatig. Haar blik glijdt naar zijn handen. Lange, smalle vingers, net als zijn lichaamsbouw. Maar het belangrijkste: geen ring.

‘Tennis jij dan ook?’ Oei. Haar wangen worden warm. Dat klonk wel erg uitnodigend. Geen reactie op zijn gezicht te zien. Gelukkig.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Voor mezelf hou ik het bij hardlopen, maar ik kijk wel graag naar tennis op tv.’

‘Ik loop alleen om mijn conditie te verbeteren. Soms haal ik daardoor een derde set binnen.’

Niels kijkt haar twijfelend aan. ‘Is dat zo? Heb je daarvoor niet veel meer nodig? Is het niet ook het vastbijten in de wedstrijd?’

‘Tuurlijk. Dat ook. Je moet je kunnen concentreren. En je moet met de druk kunnen omgaan. Maar als het één-één staat, ben je in principe even sterk als je tegenstander. Dan is het handig als je meer energie hebt.’

‘Klinkt logisch.’ Hij strijkt een lok haar van zijn voorhoofd. ‘Heb je zin om een keertje met ons mee te trainen?’

Met een groepje hardlopen. Waarom ook

niet. Kijken of ze mee kan komen.

De trein mindert vaart. Monica hangt haar tas over haar schouder en staat op. 'Ik moet eruit.' Andere omgeving, andere mensen, Niels die eigenlijk best aardig is... 'Misschien wel, maar...' Ze maakt haar zin niet af en loopt naar de uitgang.

'Als je je bedenkt, we starten elke maandagavond om halfzeven voor het station. Of misschien zie ik je in Egmond. Als je durft!' roept hij haar na.

Wanneer ze over het perron loopt, kijkt ze de trein in. Niels is bij het raampje gaan zitten en vormt het woord 'Egmond' met zijn lippen.

Thuis zet ze een pot thee, trekt haar jurkje uit en hangt het op het balkon te luchten. De enkellaarsjes gaan terug in de kast. Ze zijn elegant, ze waren ook duur, maar ze knellen. In een spijkerbroek en een fleecetrui stopt ze even later een dvd in de speler. Het is een klassieke wedstrijd van Justine Henin, een speelster die ze om haar uitzonderlijk goede techniek enorm bewondert.

De tengere speelster flitst over het scherm en slaat scherpe punten, maar daar kijkt Monica niet naar. Ze heeft zich voorgenomen om spe-